

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Filius Dei potiùs est incarnatus, quàm alia Persona, quia ipsa est
infinita Sapientia Dei Patris sui.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

cipium. Ubi est ratio? Videre erat quendam hominem, quem quem appellabant Christum JESUM, ceteris hominibus in nullo dissimilem, & persuadear, hunc hominem esse unigenitum Filium Dei! video contradictiones omnino manifestas; dicitur namque nobis, Filium Dei esse infinitam sapientiam Dei Patris sui; & in omnibus his, quæ fecit Christus JESUS, non nisi visæ sunt stoliditates & stultitiæ: ipse pauper erat & despectus, & tandem infami defunctus fato affixus cruci: quæ major fatuitas! & dicatur ipsum esse infinitam sapientiam Dei! ulterius asseritur nobis, Filium Dei esse splendorem gloriæ Dei Patris sui: splendor gloriæ ejus: Et conspectus est Christus JESUS non solum absque ullo splendore sed totus deformatus velut leprosus, aspicientibus incutiens horrorem: ubi est dicendi ratio, ipsum fuisse imaginem pulchritudinis Dei?

Tandem dicitur nobis, Filium Dei esse virtutem omnipotentem Dei Patris sui: *Christum Dei virtutem*; & in Christo JESU vi-

dere erat non nisi infirmitates ac debilitates toto vitæ suæ tempore. Omnia hæc experimenta, quæ fallere nos haud possunt, utpote palpabilia, & toti mundo perspecta, irrefragabilem deducunt consequentiam, ipsum esse non posse verum Filium Dei, qui incarnatus sit ad salvandos homines.

Synagoga Judæorum inaudiens hæc, latabatur in corde suo, jam victoriam cantatura ante triumphum de Christo JESU, adversus quem hodieum incredibili exardescit furore. Verum JESUS Christus mirum in modum confudit tum stolidam sapientiam mundi, tum proterviam Synagogæ incrudelitatem, tam evidentibus demonstrationibus ac luculentis experimentis reverà secundam Personam Trinitatis esse incarnatam, convenientiusque hanc potius quam aliam; tum quia ipse est virtus omnipotentis brachii illius; & multis aliis tam speciosis, tamque validis rationibus, ut iis perceptis, nullus amplius manserit nec minimæ dubitationi locus.

1. Cor. I.
v. 24.

ARGUMENTUM.

Filius DEI potius est incarnatus, quam alia Persona divina, quia ipse est infinita Sapientia DEI Patris sui.

ARTICULUS II

AD me primitus converto, recordaris, demonstrasse tibi Synagoga Judæorum, An Deum amorem suum, tantâ cum boni-

Malach. I.

bonitate per ora Vatum tuorum? *Dilexi vos, dicit Dominus: Et Patres tuos proterve hanc negasse veritatem: Et dixisti: in quo dilexisti nos? Itane? tam audacter, tam temere me interrogas, in quo dicere possim, in quo dilexerim te?*

Pulchræ rationes, quas sapientia DEI affert ad convincendum nos, quod nos amet.

An nihil ergo est, quod adificaverim tibi magnum hoc univcrsum, velut palatium tam magnificentum, tam speciosa suppellectile instructum, tam diversis pulchritudinibus locupletatum, tot creaturis, quas omnes tuo consecravi servitio refertum; & postquam extruxi tibi domum tuam, absque eo, quod vel minima circa illam tangereris curâ; postquam extraxi te e fundo nihili, ubi nihil eras, ut nobilissimam ex te effingerem creaturam, absolutum te constituens dominum super omnia opera manuum mearum? & tu interrogas, in quo te amaverim.

An ergo nihil est, quod magis specialem tui susceperim curam, quam suscipere possit parentum optimus pignorum suorum, distribuens officia omnibus creaturis, illasque tuis devovens obsequiis; & has quidem tuis necessitatibus, aliâs tuis commoditatibus, illas tuis oblectationibus ac deliciis; abs eo, quod paterna mea providentia tibi defuerit in unico, & quin vel minimo te steterit, nisi quod reci-

pias ea, quæ tibi præparo, servitia? & tu interrogas, in quo dilexerim te?

An ergo nihil est, quod elegerim vos, vos Judæos, inter omnes mundi populos, velut amantissima mater portionem hæreditatis meæ, portans vos semper in sinu meo, velut filios meos perdilectos, & velut præcipuam supernaturalis meæ providentiæ curam? Dedi vobis legem meam, Prophetas meos, Religionem meam, implevi univcrsum prodigiis omnipotentis brachii mei in favorem vestrum; tot ac tantis accumulavi vos beneficiis, ut admirationis & invidiæ fueritis scopus cunctis nationibus terræ. Et post hæc omnia adhuc interrogare audetis: In quo dilexisti nos?

Jam cum non sufficiat, quod contulerim tibi omnia bona mea, ad efficaciter convincendum cor tuum, quod amem te, ultimum statuam tibi ob oculos amoris mei argumentum, quo inspecto dubitare amplius non poteris. Non nisi unicum in sinu meo alo ac foveo filium, qui est alter ego, qui est lux mea, qui est æterna sapientia mea, in qua omnem video rationem obstringentem me, ut infinitâ ratione amem meipsum; hoc est, quod aspiciendô ipsum necessiteretur cor meum ad producendum amorem infinitum: eun-

eundem alterum me, eandem meam sapientiam, eandem meam lucem, unigenitum Filium meum dono tibi, ideoque volo, ut ipse incarnetur potius, quam alia Persona divina, sitque ipse tam verè homo, quam verè est DEus, ut homo eandem habeat rationem, eandem sapientiam infinitam, aspectu cuius Pater necessariò producat amorem quendam erga te infinitum. Et post hæc audeas interrogare, in quo dilexerim te?

Quando per impossibile dare debuisses alteri Deo mihi æquali luculentum quoddam argumentum amoris mei erga ipsum infiniti, & motivum, quo obstringere potuisses ipsum ad recipiendè amandum me amore infinito, alterum efficacius ipsi dare non potuisses, quam dederim tibi. Ubi est igitur stoliditas cordis humani, quod infinita hæc non expugnabit aut expugnare possit sapientia? Et quis erit ingratus, qui interrogare adhuc audeat, in quo dilexisti nos?

Fateor, dicebat desuper stolidam mundi sapientia? stupendum tanè hoc fuerat consilium Dei, misisse nobis propriam suam infinitam sapientiam, ad convincendum nos, nobisque persuadendum, ut amemus ipsum. Sed quis crederet JESUM Christum, hanc fuisse sapientiam, quando nonnisi continua stoliditatem

series in tota ipsius conspicitur vita? Vixisse pauperem & in contemptu hominum, tantas tolerasse & devorasse miseras, & tandem sævâ ac probrosâ morte suam conclusisse vitam; quid in omnibus his vides nisi fatuitatem?

Sed ex adverso, reponit Christus, speciosissimus hic triumphus est infinitæ sapientiæ Dei. Siquidem quæ alia, quam ipsa sola persuadere potuisset hominibus, sapienter esse factum anteferre paupertatem omnibus divitiis mundi, & contemptum pro Deo toleratum præponere cunctis sæculi vanis honoribus; & tandem dolores sævillimos ac ignominiosissimam mortem pro Dei honore perpessam pluris æstimare, quam vitam deliciis repletam, omnesque sensuum voluptates? Et quomodo infinita sapientia Dei poterat hoc melius nobis persuadere, quam se ipsam exponendo oculis nostris in conditione & carne nostra mortali, ad ostendendum id nobis in proprio suo exemplo, in proprio suo factò?

Sanè si nemini id persuafisset, dubitari posset de consilio & virtute divinæ hujus sapientiæ. Sed postquam videre fuit multitudinem innumerabilem virorum sapientissimorum, hac in re ita persuasorum, ut inhærentes infinitæ hujus sapientiæ exemplo

S

omnes

Nonnisi infinita sapientia DEI efficere potuit, ut amarent homines stultam sapientiam Crucis.

amo-
erga
umen-
quod
suum
Fi-

omnes mundi contempserint facultates, voluntariè altissimam professi & amplexi paupertatem; insuper velut spectra fugerint honores, nonnisi cum honore aspiciendo illos; econtra summo sibi honori vertentes sese videndo contemptos. Jaco-

Cornel. à lap.
in Epist. 1. ad
Cor. c. 1. v. 25.

bonus vir nobilitate & doctrinâ insignis illectus & allectus decore stultæ sapientiæ crucis, non intermissas deditâ operâ committebat fatuitates & stultitias, ut ita sese redderet despicabilem coram mundo: unde rogatus aliquando à Christo sibi apparente amicè & familiariter, cur hanc stultitiam ita adamaret, respondit pio lepore, ut solebat: Quia stultior me fuisti, Domine.

Tot alii ita amore crucis capti & rapti erant, ut semel ipsos exposuerint omnibus tormentis cum terrore tyrannorum, mortemque exceperint majori cum gaudio è manibus carnificum, quàm si regni alicujus accepissent diadema splendidissimum. Et omnes sapientes mundi aspexerunt id cum admiratione, & conservatur ipsorum memoria, & resonant ipsorum præconiâ in cunctâ sæcula, summa cum veneratione ac reverentia.

Aspicias id hodie dùm adhuc, stulta mundi sapientia, quid dicis ad hæc? Quando junxeris simul omnem sapientiam Philosophorum, omnem facundiam

Oratorum, & omnia dogmata Politicorum, an efficere poteris tantam commotionem in mentibus hominum, quæ tam manifestè confundit omnes rationes humanas, tamque fortiter evertit potentissimas naturæ inclinationes? An argumentis opus sit magis luculentis & constringentibus ad persuadendum tibi, illum, qui hæc omnia fecit, necessariò esse debere infinitam sapientiam Dei? Verùm si id persuasum habes, nonnè cernis maximam esse stultitiam, non amplecti ipsius consilia, non imitari ipsius exempla?

Aspice incredula Judæorum Synagoga, veritates, quæ eruunt tibi oculos, & considera, an animi sensa, facta & opera eorum, qui adorant Christum JESUM, qui ipsum confitentur, qui gustant ipsius Spiritum, qui que contendunt ambulare per viam, quam monstravit nobis, non sint prodigia, quæ longè omnes naturæ transcendant vires? Tu cernis luculentos effectus infinitæ sapientiæ Dei, qui factus est homo, ut doceret sapientiam homines; & tu nondum cedis, nondum convinceris?

Intuere, & confundere fallax Synagoga & mundi sapientia; attende, an non illi, qui proximè accedunt ad imitationem JESU CHRISTI, sapientissimorum accenseantur albo in universo mundo. Nonne hi

stolida mundi
sapientia con-
funduntur à
stulta sapien-
tia Christi
JESU.

hi sunt illi, quos nuncupamus sanctos? & nonne tu illis ipsemet præstas homagia ordinis omninò altioris, quàm omnia sint ea, quæ reddis & exhibes Regibus terræ? Quis non præferret unicum sanctum omni multitudini profanorum & peccatorum, qui sunt in mundo; eò quòd constet, unum illum esse sapientem, & cæteros omnes esse stultos. Et quid ex hoc deducere

potes, nisi quòd JESUS CHRISTUS, qui deducit illos per hanc viam sapientiæ, sapientia sit infinita? Si non alia nisi hæc unica foret ratio, nonne sufficienter probaret, congruum fuisse, ut secunda Persona adorandæ Trinitatis incarnaretur potius, quàm aliæ Personæ divinæ, cum ipsa sit infinita sapientia Dei Patris sui? sed hæc ratio sola non est. Ecce ergò tibi aliam!

ARGUMENTUM.

Filius Dei potius incarnatus est, quàm Pater aut Spiritus sanctus, eò quòd ipse sit Imago pulchritudinis Dei.

ARTICULUS III.

Maximò accendebantur homines desiderio aspiciendi Deum, quem adorant; sperabant videre illum in æternitate, sed constituti adhuc in tempore intueri eum non poterant ante mysterium Incarnationis. Hinc affligebatur inconsolabiliter sanctus Rex David, quando cernebat idololatrias fabricantes sibi Deos visibiles, seque interrogantes: Ubi est Deus tuus quem adoras? nos monstrare tibi possumus Deos nostros. Ecce illos tibi visibiles in fanis nostris! sed ostende nobis, ubi est Deus tuus?

Solacium hominum est, habere Deum visibilem. Ad consolandum igitur homines necesse erat, ut verus Deus suum illis mitteret Filium unigenitum, qui est perfecta ipsius imago, isque incarnaretur, &

Deus fieret visibilis omnium oculis hominum. Interrogate me nudo idololatræ: Ubi est Deus, quem adoras? Dicam vobis: Ecce eum; intueor ipsum oculis meis corporalibus, tangere ipsum possum meis manibus. Verùm non longo tempore commoratus est ipse in terram; jam dudum reversus est à terra in cælum. Nullà refert; noluit relinquere homines absque consolatione, exhibendò ipsis semper præsentiam suam invisibilem in augustissimo Sacramento, quòd nunquam non asservatur in templis nostris. Ibi est Deus meus, quem adoro.

Synagoga cæca Judæorum, capta es oculis, ut ipsum aspicias; tu temetipsam privas visione Dei